

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΙ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Γεννάρι πέμπτη κι' εικοστή
κι' άρχίζουν μπάλαι ξακουτοί.

Πούτος πεντακάσι κι' έδωδρινταξή.
πάλι με τήν Κρήτη συμφέρω θά τρέξω.

Φεύγουν φεύγουν, νά τα νάτα τά καρδιά μας τρεχάτα.

κατευόδι, καρδιάκια, τόσας πίκρας ποτισμένα,
ύγουν φεύγουν μ' άγεράκι μυρωμένο κι' έλαφρό...
τα σκλάβων κι' έλευθέρων σηκωθήτε βουρκωμένα
τά 'όητε πώς πετούνε 'στον πλάγιο τόν άφρό.

Σπάξει κύμα δοξασμένο 'στό καθένα σας πλευρό,
πάρτε κύτους της καρδιάς μας νά τους κάνετε φτερά
και νά πάτε φτερωμένα της γαλάζιας τού σταυρού
μέσ 'στ' άκοίμητα της σκλάβας κι' αίματοβρέκτα νερά.

κατευόδι, παλληκάρια και ναυτόπουλα τού στόλου,
ν' άράξετε 'στην Κρήτη νά 'γλυκοροδίξ' ημέρα,
ξινδεύει 'στ' άρμενά σας κι' ή ψυχή τού γένους όλου,
θ' πνιγμένη μέσ 'στους βούρκους ελαχτάρτες γι' άέρα.

Κατευόδι, καρδιάκια... της φωτιάς σας κάθε σπιθα
πέφτει μέσα μας κι' άνάφτει τήν σβυσμένη μας καρδιά...
κατευόδι, κατευόδι... σού, σταυρέ, ξανάσθη
των Κανάρηδων εγγόνια, των Μισαούληδων παιδιά.

"Υμνοι τού Θεωορή με πλάγιο βαρύ.

Α'.

"Ας ψάλωμεν λοιπόν μεγαλυνάριον
'στόν μίγαν Θεωορήν τόν Καγιελάριον.
Ούτος εις τās παρούσας συμφοράς
έβραη προμερός παλληκάρια,
νίκην 'στό Πανελλήνιον ήθλαξέ
κι' όλων μας τόν άδόξαστο τόν έλλαξε.

"Υμνώ τόν χειμάρθενον τόν γέροντα,
τόν φρένας τών φρονίμων παραφέροντα,
στενήν πολιορκίαν διαλύσαντα,
πολλά δέ τρομερά τσιλιπορτίσαντα,
τούτον τόν λαοπρόβλητον τόν μόνον
και νύν και 'στους αιώνας τών αίωνων.

"Υμνώ τόν Θεωορήν της Καρκαλιού,
τήν μώνια της Κορώνας και τούσραδιον,
πού με καρκαμπινίρους κερκόλου
έπόρθησε τού γένους τού Παλλαίου,
νά σφαξή δ' έμελίττες πολλούς
ώς πρόβατον και Κρητικόν κυραίο.

"Ετρόμαξαν έμπρός του κι' έρρικίσαν
αίμοχαρείς πολέμαρχοι και πρώτοι,

κι' ώς νεκρίκον σουδάριον ώχρίσαν
τά ρόδα της μορφής τού Μιστριώτη,
και τόσοι μετ' αυτού περιφανείς
έπεσαν κι' έπροσκύνησαν πρηνείς.

Λύσαν πολιορκίαν στυγεράν,
άνέκραν δ' όιος Μιστριώτης,
άκουσον τήν φωνήν τήν γειράν
και σβυσ της καμίνου τήν πυράν
ώς όντως πυροσβέστης πατριώτης.

Εις μάτην, Μιστριώτη, τού λαλείς,
μακαίους τόν σκληρόν παρακαλείς,
άδικώς τά ματάκια σου, καλή μου,
έμπρός 'στόν Κορδονάραγα λιγόνειο,
δ, τι και νά τού 'πή: δίν ήμερόνεις
άνήμερον θηριον τού πολέμου.

Δίν είναι τώρα τώρα 'στά σωστά του
δ' λυρωτής και πρόμαχος της Κρήτης,
κι' άδικώς εξοδύεται 'μπροστά του
ή χάρης της μορφής σου κι' ή γλυκύτης.

Και πύσει πρós Θεόν νά τόν ταράττης,
μήπως και με τά λόγια σου θυμώση,
και κατά σου, της κήρας της φιλάττης,
έντλάματα συλλήψεως έκδώση.

Κανείς δὲν εὐμπερῆι νὰ συγχινοῦσθαι
αὐτὸν, ποῦ τὰ τερεβίλια μὰς ἀνάθει,
καὶ τρέμω μὴπως τῶρα τοῦ καπνίσου
καὶ τὸν Μητροπολίτη νὰ συλλάβῃ.

B.

Τὰδε λίγει Θεοδώρη,
ποῦ τ' ἀκούεις κί' ἀπορείς.

«Ἄφεται τοὺς φοιτητάς ἀπὸ πείνα νὰ ψοφήσουν
καὶ τὰ κῶλα των ν' ἀφήσουν,
ἄφεται τοὺς φοιτητάς ἔκει μίσα ὅτ'ο καμίνι,
ποῦ ρουβουὶν νὰ μὴ μείνῃ.

»Δὲν ἀκούω παρακάλλι νὰ θὰ κάνω τὰ ἴδικά μου,
μ' ἔχουν σφίξει τὰ μπουρίνια καὶ τὰ φεγγαριότικά μου.
Ἄφεται τοὺς νὰ κρεπάρουν καὶ νὰ πάθουν σφοδρία,
μὴν τοὺς λυπηθῆ κανένας, μὴν τοὺς ρίξετε καρβίλια.

»Θέλω νὰ πολιορκήσω δίχως ὀδῶλου ν' ἀμολάρω,
θέλω μόνον μὲ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα νὰ τοὺς πάρω,
θέλω τῶρα νὰ μὲ κρίνῃ κάθε κρίσις ἀποδρασκα
τῶν ἀκρίτων πολιτῶν,
θέλω μέτρια νὰ μαυρίσουν ἀπὸ πείνα: σὰν τὰ ράσσα
ρασοφόρων ροιτητῶν.»

Τίτοιμα λόγια ἔστομοῖζει - ἤς ἰσχυρῆς συμφορῆς
κί' ἱπαυζάνει τὰς φρουράς.
Ἄλλ' ὅμως—ὠμίνα! —
ρῆσκουν ἀπίξω τραίνα,
καὶ τότε τὸν φλεγόμενον
κατὰ τὸ ὄν λεγόμενον
τὸν ἴπῃε τρία κί' ἕνα.

Καὶ φωνάζει ἐτέλος πάντων τὴν πολιορκίαν λύσω
κί' ἰλευθέρους τοὺς ἀφίνω,
ἴπιστε τὰ κλειδιά νὰ δώσουν, ἴπιστε νάβγουν ὅπως ὅπως
δίχως ἔρευνα νὰ γίνῃ, νὰ συχασθῇ πῆ κί' ὁ τόπος,
ἴπιστε τους πῶς γὰρ τιμὴ των τοῦ στρατοῦ τὰ πυρεβόλα
θὰ προσταξῶ νὰ βροντήσουν,
ἴπιστε τους πῶς θὰ τελειώσω τὰ θελήματά των ὅλα
κί' ὅ,τι θέλουν ἄς ζητήσουν.

ἴπιστε τους νὰ παρκετήσουν κάθε πείσμα καὶ γενιάτι
μὴ θυμῶσθ τὸ Παλάτι,
καὶ μὲ τούτα καὶ μ' ἐκείνα
μὲ χειροστασίση κάτω,
καὶ πολιορκήσ' ἢ πείνα
τὸ Κορδόνι τὸ χορτάτο,
ποῦ φοιτῆ μίς ὅτ'α Ταμίει κί' ἰγγειρίσεις τόσας κάνεις
δίχως χρεῖαν ἐργαλείων καὶ χειρουργικῆς Γαλιάνῃ.

«ἴπιστε τους πῶς ὁ θυμῶδης Μποναπάρτης τῆς σομαδάς
τὸν θυμὸν τοῦ δὲν βαλάσθ,
ἴπιστε νάβγουν ὅπως θέλουν κατὰ δύο, καθ' ὀμαδάς,
ἢ καθίνας χωριστά.

«Κί' ὅταν ἔβγουν ἀπὸ μίσα, τότε ξίρω τί θὰ κάνω,
ἔναν ἕνα θὰ τοὺς πιάνω,
καὶ θ' ἀργίω ἢ λειτουργία τῶν θεσμῶν τῶν καθεστώτων
καὶ θὰ ρέψουν ὅτ'α μπουδρούμα Μιζαντιλοῦ φοιτηταί,
καὶ θὰ γίνῃ μὲ κάζαρμα καὶ τὸ τίμονος τῶν φώτων,
ποῦ στρατώνας ἔως τῶρα δὲν ξανάγινε ποτὶ.

«Πιάσατέ τους μίς ὅτ'α σπῆτη, πιάσατέ τους μίς ὅτ'ο ὄρῳ,
νὰ τοὺς μάθω μιά γιὰ πάντα νὰ μὴ παίζουν μὲ τὸν νόμο,
κί' ὅταν ἢ γρηὰ Σουμάδα κυβερνῆ τὰ καθεστώτα
δὲν χαλῆ τῶν νομίον γιώτα,
κί' ὅποιος κάνει τὸν ἀντάρτη, τὸν Σαίν-Ζουστ, τὸν Μαζα-
καὶ τὸν Γουλιέλμο Τέλλο, [νιέλο,
μίς ὅτ'α κατεργῆ τὸν στέλλω.

«Πιάσατε τοὺς φοιτητάς,
πιάσατε καὶ Καθηγητάς,
ποῦ Συνείδρια γυρούσων
καὶ πῶλλά μου μαγειρεύουν.

«Μίσα μίσα Καρλόδοι, Κατσαράδες καὶ λοιποὶ,
μίσα καθ' ἐπιτροπή.
Παραγγίψ' ὅτ' ἀλήθεια καὶ κλωτῶ σὰν τὴν ἀλόγα,
ὄλοι μίσα ὅτ'ην κατώγα.

«Πιάσατε καὶ τοὺς φρουράρους, πιάσατε καὶ τοὺς βαρδολι-
μίσκ καὶ τοὺς ρασσοφόρους, [ρους,
ποῦ μου ἔγ'ησαν καὶ τούτοι Κρητικοὶ Παππηκαλίκει
μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφέκι,
πιάσατε τους, ποῦ ἔγ'ηκαν Διόδοι καὶ μοντέλα τῆς ἀνδρείας,
καὶ τὰ γίνετα των ξουρίστε μὲ σπαθὶα καθβαλαρίας.

«Πιάσατε καὶ τὰ θηλυκά,
μίσα τῶρα κί' ἢ Ροκκα,
κί' ἄς φωνάζῃ πῶς δὲν ἔτο
μίς ὅτ'ο φλογερὸ καμίνι,
ὅταν ἐπολιορκεῖτο
μὲ πῶζων κί' ἔσιππων σμῆνη.

Γ.

Κί' ὅποταν ἐκυρίευσεν τὸ φρούριον
ἔλκμψες, Καγκελάρι, σὰν ἄστρο,
καὶ νίκης ἐτονίσθη νιὸν θούριον
κί' ἐφώναζες ἐπὶ τὴν ἄκρα τὸ κάστρῳ.

ἴμνω σε μὲ σκυραλί καὶ μπουζούκι,
νενικηκας τὸν κόσμον, Θεοδώρα,
τὸ πῆδῃσας καὶ τούτο τὸ παλοῦκι,
μὰ νιὸ Κρητικὸ μὰς ἔγ'ηκε τῶρα.

Καὶ μίσα ὅτ'ην Παρκακευθὶ τὴν αἰματωχουσία,
ποῦ γίνεκα θυσία,
καὶ μίς ὅτ'ο ποδὸβελιπτό, ὅτ'οὺς κτύπους, ὅτ'ην τρουμπι-
ἔξερων τοῦ στήθους σου καμπόσι στεναγμαί, [ταις
κί' ἰφέλλισες χαιδούωντας τῆς ἀσπρίας σου μπαρμπατίσι:
ἐάντιπολιταθόμενος ἄς ἔλαυν μιά στιγμή,
νὰ φτύσω φλόγας ὅτ'ον ντουμῆ, ν' ἀρρίξω καὶ ν' ἀσπαίρω,
καὶ μίσα ὅτ'ην πρωτεύουσα τὴν Καρκαλού νὰ φέρω.

«Εἶδες Ἀντιπολιτεῖσαι νὰ χάσκη μίς ὅτ'η μπόρα;
τίτοιμα ψοφήμα σὰν κί' αὐτὰ πάργα καὶ κατρακίλα τα...
κεφάλι τῆς ἀριστερῆς ἄς ἔλαυν τίτοιμα ὄρα
κί' ἄς μπουβερῶν τοῦ Στιμματος τὰ βαζα τὰ σφουρήματα.»

**Φασούλης ὁ πονηρὸς
κί' Ἀστουβύλαξ τρουμερός.**

Ἄσ. — Μίς ὅτ'ο μπουδρούμα γρήγορα, κανέγια τοῦ δὲ-
καὶ μὴ θυμῶδης ὀδῶλου. (ὄδωλου,